

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.02.2008, sp. zn. 7 Tdo 57/2008, ECLI:CZ:NS:2008:7.TDO.57.2008.1

Číslo: 55/2008

Právní věta: Při rozhodování o tom, zda uložení trestu vyhoštění pachateli, který je cizincem, má na území České republiky trvalý pobyt a není občanem členského státu Evropské unie, by bylo v rozporu se zájmem na spojování rodin /§ 57 odst. 3 písm. c) tr. zák./, je třeba v případě manželství pachatele (cizince) s občanem České republiky posoudit okolnost, zda pachatel (cizinec) je neuzavřel a dále je neudržuje jako tzv. účelové manželství. Takové manželství slouží jen k obcházení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, nevytváří se jím skutečné rodinné vztahy a nemůže proto být citovaným důvodem vylučujícím uložení trestu vyhoštění. Spáchání trestného činu vraždy podle § 219 tr. zák. a trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 tr. zák. může být vážným důvodem ohrožení veřejného pořádku ve smyslu ustanovení § 57 odst. 3 písm. e) tr. zák. které umožní soudu, jestliže je shledá, uložit trest vyhoštění podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. i v případě, že jeho pachatel je občanem Evropské unie nebo jeho rodinným příslušníkem bez ohledu na státní příslušnost a má na území České republiky povolen trvalý pobyt anebo cizincem s přiznaným právním postavením dlouhodobě pobývajících rezidenta na území České republiky podle zvláštního právního předpisu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.02.2008

Spisová značka: 7 Tdo 57/2008

Číslo rozhodnutí: 55

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vyhoštění

Předpisy: § 57 odst. 3 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného M. H. V. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 8. 2007, sp. zn. 8 To/2007, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 43 T 7/2007.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. 43 T 7/2007, byl obviněný M. H. V. uznán vinným v bodě 1. rozsudku trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák. a v bodě 2. rozsudku pokusem trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 219 odst. 1 tr.

zák. Za tyto trestné činy byl odsouzen podle § 219 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání deseti let, pro jehož výkon byl zařazen podle § 39a odst. 3 tr. zák. do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. trest vyhoštění na dobu neurčitou. Podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. byl obviněnému zabrán jednořadý schránkový zásobník příslušný k samonabíjecí pistoli model ČZ 27, ráže 7,65 mm, a 6 ks nábojů ráže 7,65 mm Browning. Proti tomuto rozsudku podal obviněný odvolání proti všem jeho výrokům. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 15. 8. 2007, sp. zn. 8 To 83/2007, jeho odvolání zamítl podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně obviněný spáchal trestné činy tím, že

1/ v období od přesně nezjištěné doby v září 2006, kdy v Ch. zakoupil bez povolení od neznámého muže za částku 1.000,- Kč střelnou zbraň, pravděpodobně samonabíjecí pistoli české výroby model ČZ 27, ráže 7,65 mm, s jednořadým schránkovým zásobníkem s osmi kusy pistolových nábojů ráže 7,65 mm Browning opatřenou tlumičem, aniž by byl držitelem zbrojního průkazu, neboť tato zbraň podléhá registraci podle zákona č. 119/2002 Sb., nosil ji při sobě nejméně do 16. 10. 2006, kdy ji použil k trestné činnosti popsané v bodě 2/ rozsudku,

2/ dne 16. 10. 2006 v době mezi 05:15 hod. do 05:30 hod. v P., v ulici K l., před domem, z dosud nezjištěného důvodu v úmyslu usmrtit, zaútočil touto střelnou zbraní tak, že v době, kdy poškozený N. T. N. seděl ve svém motorovém vozidle tov. zn. BMW 318 na sedadle řidiče, přistoupil k vozidlu, otevřel jeho levé přední dveře, namířil na poškozeného a jedenkrát na něho vystřelil, avšak tato střela ho nezasáhla, pouze poškodila opěradlo pravého předního sedadla, chtěl tedy vystřelit opětovně, zmáčkl spoušť, další střela ze zbraně však nevyšla a tak po několikeré marné snaze uvést pistoli do chodu natažením jejího závěru, uchopil pistoli pravou rukou za tlumič a několikrát udeřil dosud sedícího poškozeného do kolen, čímž ho poranil, ten se však bránil kopáním nohama a opakovaným stisknutím klaksonu, v důsledku čehož obviněný pak útoku vůči němu zanechal a z místa činu utekl, zatímco poškozenému se podařilo s vozidlem ujet.

Proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 8. 2007, sp. zn. 8 To 83/2007, podal obviněný M. H. V. prostřednictvím svých obhájců dovolání z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g), h) a l) tr. ř. Důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. jsou podle obviněného naplněny tím, že odvolací soud rozhodl o zamítnutí jeho odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, přestože rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení skutku. Obviněný namítl, že mu bylo odepráno právo na spravedlivý proces, když mu nebylo umožněno, aby předvolal a vyslyšel svědky, kteří měli potvrdit jeho obhajobu, což podle něj bylo proto, že není českým občanem. Ohradil se také proti tomu, že v odvolacím řízení po přednesení závěrečné řeči obhájce obviněného přednesla závěrečnou řeč státní zástupkyně, čímž bylo jeho obhájci znemožněno, aby reagoval na závěrečnou řeč státní zástupkyně. Dále namítl, že jeho trestní věc projednával specializovaný senát, a proto byla jeho trestní věc paušalizována. Obviněný soudům také vytkl, že neprovedly úplné dokazování a obsáhle polemizoval s hodnocením důkazů. Skutek pod bodem 1) rozsudku soudu prvního stupně podle něj neobsahuje subjektivní stránku trestného činu a u skutku uvedeného v bodě 2) rozsudku soudu prvního stupně přichází v úvahu jiné právní posouzení.

V rámci důvodů dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. dále namítl, že trest vyhoštění je nezákonný a spočívá na nesprávném právním posouzení. Zdůraznil, že má na území České republiky povolen trvalý pobyt, má zde pracovní a sociální zázemí, v České republice žije jeho manželka, která je občankou České republiky, jeho sourozenci a nezletilá dcera, která zde má rovněž trvalý pobyt. Uložení trestu vyhoštění je proto v rozporu se zájmem na spojování rodin podle § 57 odst. 3 písm. c) tr. zák. V této souvislosti se ohradil proti tomu, že soud prvního stupně považoval jeho sňatek s J. V., občankou České republiky, za ryze formální, a to pouze na základě úředního záznamu o podání

vysvětlení podle § 158 odst. 5 tr. ř., který nelze použít jako důkaz v řízení před soudem. Soudy se podle něj nevypořádaly ani s tím, zda jeho vyhoštění není vyloučeno z důvodu uvedeného v § 57 odst. 3 písm. d) tr. zák. Soudům obou stupňů zejména vytkl, že mu uložily trest vyhoštění v rozporu s § 57 odst. 3 písm. e) tr. zák., přestože je rodinným příslušníkem (manželem) občana Evropské unie a má v České republice trvalý pobyt.

Obviněný proto navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 8. 2007, (správně má být ze dne 15. 8. 2007), sp. zn. 8 To 83/2007, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. 43 T 7/2007, a poté věc vrátil soudu prvního stupně, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší státní zástupkyně v písemném vyjádření k dovolání uvedla, že námitky obviněného uplatněné v rámci důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. směřují výlučně proti neúplnosti dokazování a proti hodnocení provedených důkazů, čímž obviněný napadá skutková zjištění učiněná soudy, jimiž je však dovolací soud vázán, a proto tyto námitky nenaplnují dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ani žádný jiný důvod dovolání uvedený v § 265b tr. ř. K výtce obviněného, že mu byl nezákonně uložen trest vyhoštění, uvedla, že ze spisu vyplývá, že obviněný je manželem J. V., občanky České republiky, a že toto manželství je jen formální, když manželé spolu nežijí a ani nikdy nežili a že ani dcera obviněného, která není občankou České republiky, s ním nikdy nežila. Z těchto skutečností podle názoru nejvyšší státní zástupkyně vyplývá, že uložení trestu vyhoštění není v rozporu se zájmem na spojování rodin, a proto uložení trestu vyhoštění nebrání ustanovení § 57 odst. 3 písm. c) tr. zák. Přesto nejvyšší státní zástupkyně považuje vzhledem k § 57 odst. 3 písm. e) tr. zák. tuto námitku uplatněnou pod důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. za důvodnou. Podle § 57 odst. 3 písm. e) tr. zák. totiž soud neuloží trest vyhoštění, pokud je pachatel občanem Evropské unie nebo jeho rodinným příslušníkem bez ohledu na státní příslušnost a má na území České republiky povolen trvalý pobyt, neshledá-li vážné důvody ohrožení bezpečnosti státu nebo veřejného pořádku. Ustanovení § 57 odst. 3 písm. e) tr. zák. odkazuje ohledně toho, kdo je rodinným příslušníkem na § 15a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), které řadí mezi rodinné příslušníky občana Evropské unie jeho manžela, a to bez jakýchkoliv dalších podmínek. Z tohoto důvodu je zcela lhostejné, že manželství obviněného je pouze formální. Podle nejvyšší státní zástupkyně také není možné považovat „vyřizování účtů v rámci vietnamské komunity“ za vážné ohrožení bezpečnosti státu nebo ohrožení veřejného pořádku. Z těchto důvodů jsou podle jejího názoru splněny podmínky uvedené v § 57 odst. 3 písm. e) tr. zák. pro to, aby soud neuložil trest vyhoštění. Protože soud prvního stupně uložil obviněnému takový druh trestu, který zákon nepřipouští a odvolací soud zamítl odvolání obviněného, které směřovalo i proti výroku o trestu, jsou podle ní naplněny důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) a l) tr. ř.

Nejvyšší státní zástupkyně v závěru vyjádření navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 8. 2007, sp. zn. 8 To 83/2007, a částečně zrušil z podnětu dovolání obviněného rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. 43 T 7/2007, ve výroku o trestu vyhoštění, a zrušil i všechna další rozhodnutí na tento rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo částečným zrušením, pozbyla svého podkladu. Pro případ, že by Nejvyšší soud České republiky učinil ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. jiné než navrhané rozhodnutí, souhlasila s projednáním věci v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud shledal dovolání obviněného zjevně neopodstatněným. Dospěl přitom k následujícím závěrům:

Podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze podat dovolání, jestliže byl obviněnému uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Tímto důvodem dovolání není nepřiměřenost

trestu, ať již pocíťovaného jako mírný, nebo přísný, nejde-li o nepřijatelný druh trestu ani o překročení příslušné trestní sazby (srov. č. 22/2003 Sb. rozh. tr.). Námitky vůči druhu a výměře uloženého trestu s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí lze v dovolání úspěšně uplatnit jen v rámci zákonného důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 31 až § 34 tr. zák. a v důsledku toho uložení nepřiměřeného přísného nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. Naproti tomu je tento důvod dovolání naplněn nejen uložení takového druhu trestu, který trestní zákon v konkrétním případě nepřipouští, ale i tehdy, jestliže byl uložen trest, přestože uložení jakéhokoliv trestu bylo vyloučeno.

Vzhledem k tomu, že v dovolání obviněného nejsou námitky proti uložení trestu vyhoštění výslovně podřazeny jen pod důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ale i pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., Nejvyšší soud připomíná, že za jiné nesprávné hmotně právní posouzení, na němž je založeno rozhodnutí ve smyslu důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je možno, pokud jde o výrok o trestu, považovat jen jiné vady tohoto výroku záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu, jako je např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu (srov. č. 22/2003 Sb. rozh. tr.). K tomu však v posuzované věci nedošlo a obviněný takové pochybení ani nevytkal.

Obviněný namítal, že mu byl uložen trest vyhoštění v rozporu s § 57 odst. 3 písm. c), d) a e) tr. zák. Podle § 57 odst. 1 tr. zák. soud může uložit pachateli, který není občanem České republiky nebo není osobou, které bylo přiznáno postavení uprchlíka, trest vyhoštění z území republiky, a to jako trest samostatný nebo i vedle jiného trestu, vyžaduje-li to bezpečnost lidí, majetku anebo jiný obecný zájem. Podle § 57 odst. 2 tr. zák. s přihlédnutím ke stupni společenské nebezpečnosti trestného činu, možnostem nápravy a poměrům pachatele a ke stupni ohrožení bezpečnosti lidí, majetku nebo jiného obecného zájmu může soud uložit trest vyhoštění ve výměře od jednoho roku do deseti let, anebo na dobu neurčitou.

Podle § 57 odst. 3 písm. c), d) a e) tr. zák. soud neuloží trest vyhoštění také tehdy, jestliže má pachatel na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt, má zde pracovní a sociální zázemí a uložení trestu vyhoštění by bylo v rozporu se zájmem na spojování rodin (písm. c)), hrozí nebezpečí, že pachatel bude ve státě, do kterého by měl být vyhoštěn, pronásledován pro svoji rasu, národnost, příslušnost k určité sociální skupině, politické nebo náboženské smýšlení, nebo jestliže by vyhoštění vystavilo pachatele mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení anebo trestu (písm. d)), pachatel je občanem Evropské unie nebo jeho rodinným příslušníkem bez ohledu na státní příslušnost a má na území České republiky povolen trvalý pobyt anebo je cizincem s přiznaným právním postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta na území České republiky podle zvláštního právního předpisu, neshledá-li vážné důvody ohrožení bezpečnosti státu nebo veřejného pořádku (písm. e)). Tyto taxativně uvedené okolnosti, které brání uložení trestu vyhoštění, musí existovat v době rozhodování o trestu vyhoštění.

Nejvyšší soud ze spisu zjistil, že soudy učinily správná skutková zjištění o tom, že obviněný je manželem J. V., občanky České republiky, a že toto bezdětné manželství je jen formální povahy, když manželé spolu nikdy nežili, nežijí, a v době, kdy se stal skutek, probíhalo jejich rozvodové řízení. Dcera obviněného, jejíž matkou je P. T. H., s obviněným nežije a ani není občankou České republiky. Tyto skutečnosti nevyplývají pouze z úředního záznamu o podání vysvětlení podle § 158 odst. 5 tr. ř., který soud nepovažoval za důkaz ani jej jako důkaz neprovedl, jak se obviněný nesprávně domnívá, ale především z výpovědí obviněného a svědkyně H. B. N. u hlavního líčení dne 16. 5. 2007 i ze sdělení Okresního soudu v Teplicích.

Námítce obviněného, že mu byl uložen trest vyhoštění v rozporu s § 57 odst. 3 písm. c) tr. zák., nelze přisvědčit. V posuzovaném případě je zjevné, že u obviněného nejde o vážné narušení rodinných vazeb, když obviněný neudržoval téměř žádné rodinné vztahy se svou manželkou. Ze spisu vyplývá, že obviněnému byl povolen trvalý pobyt za účelem sloučení s občanem České republiky, jehož jméno v rozhodnutí není uvedeno. Ze spisu je zřejmé, že jde o manželku J. V., s níž však obviněný nežil. Manželství, které vzniklo formálně dokonalým právním úkonem, však nenaplnilo znaky manželství, které jsou vymezeny především § 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, respektive v jeho § 18, a zůstalo pouze formálním svazkem, který zjevně od počátku neměl naplnit účel manželství. Svazek muže a ženy, v němž spolu manželé nebydlí, nežijí a ani se neznají, nelze označit ve shodě se zákonem o rodině za „trvalé společenství muže a ženy založené zákonem stanoveným způsobem, v němž spolu manželé žijí, jsou si věrni, pomáhají si, společně pečují o děti a vytvářejí zdravé rodinné prostředí.“ Soud prvního stupně proto učinil správné skutkové zjištění, s nímž se ztotožnil i odvolací soud, že manželství obviněného je ryze formální.

Nejvyšší soud v této souvislosti zdůrazňuje, že tzv. „účelové sňatky“, tj. sňatky uzavřené mezi občanem členského státu Evropské unie nebo občanem třetí země legálně usazeným v členském státě Evropské unie a občanem třetí země pouze za účelem obejití pravidel vstupu a pobytu občanů třetí země a získání povolení nebo oprávnění k pobytu pro občana třetí země, představují nástroj obcházení pravidel vstupu a pobytu příslušníků třetích zemí na území členských států Evropské unie (srov. Výkladové stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 17. 4. 2000, č. 20/2000). K tomu lze dodat, že pokud by Policie České republiky dodatečně zjistila, že obviněný uzavřel manželství účelově a že se jedná o fiktivní manželství sloužící jen k obejití pravidel zákona o pobytu cizinců, bylo by takové obcházení zákona narušením veřejného pořádku, které by mohlo vést ke zrušení a zániku platnosti povolení k trvalému pobytu v České republice ve smyslu § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a dokonce i k zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu (§ 87e odst. 1 písm. c) téhož zákona). Přijetí takového účelového manželství jako zákonného důvodu k udělení povolení k pobytu cizince na území republiky by znamenalo akceptování formálního stavu za stav skutečný, a umožnilo by tak vytvoření pouta pobytu mezi žadatelem a Českou republikou, které by pro svůj vznik *in fraudem legis* bylo samo trvalým porušováním veřejného pořádku České republiky, která je založená mimo jiné na úctě k zákonům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 2 As 78/2006). Nejvyšší soud k tomu dodává, že výhrada ochrany veřejného pořádku je známa přímo i Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, v níž je kromě jiného legitimním důvodem omezení svobody pohybu podle Protokolu č. 4 článku 2 odst. 3 či jako přípustný důvod vyhoštění cizince podle Protokolu č. 7 článku 1 odst. 2.

Nejvyšší soud je přesvědčen, že při posuzování této otázky je třeba brát v úvahu i Rezoluci Rady Evropy ze dne 4. 12. 1997, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství. Rezoluce na jedné straně vychází z respektování práva uzavřít manželství i práva na respektování rodinného života, na druhé straně však konstatuje, že účelové sňatky představují nástroj obcházení pravidel vstupu a pobytu příslušníků třetích zemí na území členských států Evropské unie. Ve svém čl. 1 definuje „účelový sňatek“ („a marriage of convenience“) jako „sňatek uzavřený mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země legálně usazeným ve členském státě a občanem třetí země pouze za účelem obejití pravidel vstupu a pobytu občanů třetí země a získání povolení nebo oprávnění k pobytu pro občana třetí země“. Sám fakt, že Evropská unie se touto Rezolucí své Rady rozhodla potírat účelová manželství prokazuje, že pokud totéž činí orgán české veřejné moci, nejedná se ze strany České republiky o jednostranné určení pojmu veřejný pořádek. Formulace zákonného ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a sice „důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek,“ se přitom vztahuje i na narušení veřejného pořádku vzniklé již samotným povolením pobytu na území republiky, které by ve skutečnosti znamenalo, že by správní orgán na akceptaci obcházení zákona založil vytvoření právního vztahu trvajících do budoucna. Fiktivní manželství, které slouží k obcházení pravidel

zákona o pobytu cizinců, je třeba označit za narušení veřejného pořádku, které je dostačující k zamítnutí žádosti o povolení trvalého pobytu v České republice ve smyslu § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Odkaz obviněného na ustanovení § 57 odst. 3 písm. d) tr. zák. je v odůvodnění dovolání použit bez jakékoli argumentace, ryze formálně a v nepřezkoumatelné podobě. V této části tedy dovolání není podáno v souladu s ustanovením § 265f odst. 1 tr. ř., neboť není řádně odůvodněno. Soud prvního stupně se přesto touto otázkou v obecné rovině zabýval.

Obviněný dále namítl, že mu byl uložen trest vyhoštění v rozporu s § 57 odst. 3 písm. e) tr. zák., přestože je rodinným příslušníkem (manželem) občana Evropské unie a má zde trvalý pobyt. Podle § 57 odst. 3 písm. e) tr. zák. soud neuloží trest vyhoštění pokud jsou splněny v něm uvedené podmínky, v konkrétním případě, že je pachatel rodinným příslušníkem občana Evropské unie a má na území České republiky povolen trvalý pobyt, a zároveň neshledá-li vážné důvody ohrožení bezpečnosti státu nebo veřejného pořádku. Soudy obou stupňů se v odůvodnění svých rozhodnutí zabývaly tím, zda vzhledem ke stupni společenské nebezpečnosti trestného činu, možnosti nápravy a poměrům pachatele a ke stupni ohrožení bezpečnosti lidí, majetku nebo jiného obecného zájmu (§ 57 odst. 2 tr. zák.) lze obviněnému uložit trest vyhoštění na dobu neurčitou. Po posouzení těchto zákonných podmínek dospěly k závěru, že je nutno uložit obviněnému trest vyhoštění na dobu neurčitou. Z odůvodnění již zmíněného rozsudku soudu prvního stupně, ale i napadeného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze vyplývá, že jednání obviněného, který se podle odvolacího pokusil o „popravu“ poškozeného N. T. N. speciální zakázanou zbraní s tlumičem formou tzv. „mafiánských“ metod, vážně ohrožuje veřejný pořádek.

Obviněný v dovolání zdůrazňuje, že je manželem občanky Evropské unie. Zcela však pomíjí, že podle § 57 odst. 3 písm. e) tr. zák. soud neuloží trest vyhoštění jen tehdy, neshledá-li vážné důvody ohrožení bezpečnosti státu nebo veřejného pořádku. Soudy obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem, když zjistily, že obviněný je sice manželem občana Evropské unie, avšak závažnost trestné činnosti obviněného považovaly za vážné důvody ohrožení veřejného pořádku, a proto žádná zákonná překážka podle § 57 odst. 3 písm. e) tr. zák. nebránila uložení trestu vyhoštění podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. Dovolací soud k tomu dodává, že se zcela ztotožňuje s názorem, že trestné činy nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák. a vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zák., resp. pokusu tohoto trestného činu.

Soudy obou stupňů postupovaly v souladu s trestním zákonem, když u obviněného shledaly podmínky pro uložení trestu vyhoštění, protože vzhledem k osobě obviněného a závažnosti jeho protiprávního jednání jsou dány vážné důvody ohrožení veřejného pořádku, protože veřejný pořádek je bezpochyby obecným zájmem ve smyslu § 57 odst. 1 tr. zák. Trest vyhoštění byl uložen v rámci zákonné trestní sazby při respektování zákonných podmínek uvedených v § 57 odst. 2 tr. zák. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. (příp. i podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s výhradou shora), pokud jde o výrok o trestu, nebyl naplněn.

Nejvyšší soud v této souvislosti považuje za nutné odmítnout úvahy nejvyšší státní zástupkyně, že konflikty v rámci jakékoli komunity či menšiny by snad méně ohrožovaly veřejný pořádek než případné útoky vůči většinové společnosti. Česká republika je založena na úctě k lidským právům a zásadách občanské společnosti a na tom, že všichni lidé bez ohledu na národnost, etnikum či občanství jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech a že tyto hodnoty jsou nedotknutelné. Tyto základní myšlenky jsou zakotveny v základních normách právního řádu České republiky, tj. v Ústavě České republiky a v Listině základních práv a svobod. Není proto možné dospět k názoru, že některé vražedné útoky neohrožují veřejný pořádek jenom proto, že k nim dochází mezi příslušníky vietnamské komunity na území České republiky a že jejich oběťmi nejsou občané České republiky.